

[Elisabeth Bruun Olesen]

vil afskaffe alle tidsbegrænsninger i understøttelsen. Vi vil arbejde for, at alle unge kan optages i A-kasserne og blive understøttelsesberettigede umiddelbart efter, at de forlader skolen. Vi ved godt, at det kan man ikke sådan få igennem på en studs, så dumme er vi ikke. Men det er målet, og den målsætning bliver vanskelig at realisere, hvis regeringen kommer igennem med sin »reform« – reform i gåseøjne, må jeg sige.

Derfor er der kun én ting at gøre. Den afmagt og den vrede, som mange faktisk nærer, må vendes til en kamp. Der må bygges en styrke op, så man – ligesom typograferne og også andre faggrupper har foreslået det – simpelt hen organiserer en storstrejke imod de kommende dagpengereformer, som regeringen pønser på. Trepartsforhandlinger er altså ikke vejen frem. Der er kun én aktivitet, der kan få den væk. Her kan man lære af den kamp, som de er ved at føre i England, hvor de britiske kulminearbejdere kæmper for at bevare deres arbejdspladser. Det skal vi selvfølgelig også. Men når vi så har mistet dem, så vil vi altså ikke dø af sult.

Fogh Rasmussen (V):

Jeg vil knytte nogle bemærkninger til finanslovsforslaget, som også er til behandling her i dag. Forslaget til finanslov for 1985 er jo et vidnesbyrd om genopretningspolitikens succes. Der er bremsset op for de offentlige udgifters eksplosive vækst. Nu er der nulvækst. Der er bremsset op for stigningen i antallet af offentligt ansatte. Her er også nulvækst. Der er bremsset op for stigningen i statens underskud. Underskuddet er oven i købet nu hastigt på vej nedad. Men det er vigtigt at få sagt, at samtidig med opbremsningen i den offentlige sektor er der speedet kraftigt op i den private sektor. Der er stop for flere offentligt ansatte, men til gengæld er beskæftigelsen i den private sektor vokset meget kraftigt. Der er stop for mere offentligt forbrug, men til gengæld er de private investeringer gået kraftigt op. Det er altså ikke blot sådan, at den dårlige udvikling er bremsset, der er også sat en god udvikling i gang. Vi skal i de næste mange år vænne os til, at den økonomiske fremgang skal ske i den private sektor. Den offentlige sektor skal klare sig inden for de økonomiske rammer, vi kender i dag. Nødvendige nye offentlige

opgaver skal altså finansieres ved at skære overflødige gamle opgaver væk.

Nogle kritikere mener, at regeringen er for slap i sin økonomiske politik. Hr. Svend Auken hævdede, at regeringen lader stå til, så betalingsbalanceunderskuddet vokser. Det er da rigtigt, at underskuddet på betalingsbalancen er steget i løbet af 1984, men det skyldes i hovedsagen, at erhvervslivet ruster sig til større eksport ved at investere mere og ved at opbygge lagre, og det er positivt. En del af forringelsen af betalingsbalancen skyldes ganske vist større privat forbrug, og det er mindre positivt, men stigningen i privatforbruget har sandsynligvis været midlertidig.

Venstre er derfor helt enig med regeringen i, at et traditionelt panikindgreb i form af højere skatter og afgifter vil gøre mere skade end gagn. Socialdemokratiets forslag om bunden opsparing og højere selskabsskat, ja, det er jo traditionel socialdemokratisk politik, som blot vil lægge gift for et holdbart økonomisk opsving i Danmark.

Hr. Svend Auken har i øvrigt overhovedet ikke ret i, at regeringen lader stå til. Han og andre glemmer, at regeringen allerede i foråret gennem en aftale med det radikale venstre fastlagde en meget stram finanspolitik for 1985. Skattereglerne er allerede lavet sådan, at overdrevne indkomst- og dermed også forbrugsstigninger automatisk får klippet toppen af. Medlemsbidrag til arbejdsløshedsforsikringen forhøjes fra januar 1985. Maksimumsbeløbet for arbejdsløsheds- og sygedagpenge er fortsat frosset fast. Reguleringen af en række såkaldte indkomstoverførsler er fortsat begrænset. Regeringen har altså allerede grebet ind. Der bliver et meget snævert råderum for privatforbruget i 1985.

Det nye er, at regeringen har lagt sin politik fast i god tid, før problemerne blev akutte. Det er nok derfor, hr. Svend Auken har overset regeringens indsats, for hr. Svend Auken var i sin ministertid vant til en hovsapolitik, hvor der først blev grebet til panikindgreb, når det var for sent. Der er ikke behov for panikindgreb. Til gengæld er der så meget stærkere grund til en meget, meget stram indkomstpolitik og en fortsat meget stram offentlig udgiftspolitik.

Der er andre kritikere, som hævder, at regeringen er for hård i sin udgiftspolitik. Ja, hr. Svend Auken præsterede både at sige, at regeringen er for blød, og at regeringen er